Ч 156 (9408) Львів, пятниця 6 липня (ст. ст. 22 червня) 1917. Рік XXXVIII.

ДІЛО

Виходить що-дня рано крім понеділків.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10., II. пов.

Конто почт. щадн. 26.726.

Адреса тел.: „Діло—Львів".

Число телефону 261

Рукописів редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро Угорщині:

місячно . . . . . 3·60 К.
чвертьрічно . . . . 10·— „
піврічно . . . . . 20·— „
цілорічно . . . . . 40·— „

у Львові (без достави):

місячно . . . . . 3·— К.
чвертьрічно . . . . 9·— „
піврічно . . . . . 18·— „
цілорічно . . . . . 36·— „

За зміну адреси платить ся 50 с.

Ціна оголошень:

Стрічка петітова, двошпальтова 40, в надісланім 60, в оповістках 80 с, в редакційній части 1 К. Повідомленя про вінчаня і заручини 1·50. Некрольоґія стрічка 1 К. Сталі оголошеня за окремою умовою.

Один примірник коштує у Львові 12 с. на провінції 14 с.

Видає: Видавнича Спілка „Діло".

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Битва на східнім фронті.

ЗВІДОМЛЕНЄ Ц. І К. ҐЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ

з 5. липня

Коло Бережан відобрано останні части становищ, які ще оставали ся в посіданю ворога і вдержано їх проти наступів. Зрештою на всіх боєвищах незначна діяльність.

ЗВІДОМЛЕНЄ ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ

з 5. липня.

На боєвищах в Східній Галичині була вчора тільки незначна діяльність. На горбах коло Бережан прийшло до місцевих боїв, в яких викинено Росіян з кількох ліній вирв, які ще були в їх руках. У сусідних частях фронту був на загал супокій.

БЕРЛІН 5. липня вечером. (Тбк.) На заході була вчера слаба боєва діяльність. На сході між Зборовом і Бережанами велика огнева діяльність.

ЗВІДОМЛЕНЄ РОСІЙСЬКОГО ШТАБУ.

З 2. липня.

Західний фронт: В напрямі Золочева наші війска після артилерійського приготовленя дводневно заатакували австрійсько-німецькі становища на фронті Конюхи—Бишки, після завзятих боїв заволоділи трьома лініями стрілецьких ровів та дійшли аж до Конюшки, на південь від згаданої місцевости.

На південний схід від Бережан наші війска після артилерійського приготовленя заатакували сильні становища неприятеля і місцями заволоділи ними після завзятих боїв. Загальне число полонених, взятих в боях від 1. липня, виносить 173 офіцирів і більше як 10.000 жовнірів. Ми добули 7 гармат і 7 машинових карабінів.

З 3. липня.

Західний фронт: В напрямі Золочева наша офензива триває дальше з успіхом. Дня 2. липня о год. 3. пополудни полк із Зааранська заволодів після завзятої боротьби селом Прошовою. Хоробрі фінляндські війска 4 дивізії та чесько словянська бригада заволоділи сильно укріпленими становищами неприятеля на сугорбах на південний захід від місцевости Зборів, укріпленим селом Корхиловом (?), причім вони проломали три неприятельські лінії стрілецьких ровів. Неприятель уступив на другу сторону ріки Малої Стрипи. Фінляндська дивізія полонила 1560 офіцирів і жовнірів та добула чотири гармати, уставлені в стрілецьких ровах, 9 машинових карабінів і 1 метавку мін. Чесько словацька бригада взяла в неволю 62 офіцирів і 3150 жовнірів, добула 15 гармат і богато машинових карабінів, які в більшій части обернено проти неприятеля. Ми взяли також неприятельскі становища на захід Йосифівки. Загалом в часі боїв, які вели ся дня 2. липня в напрямі Золочева, взяли ми в полон 6 300 офіцирів і жовнірів і добули 21 гармат, 16 машинових карабінів і кілька метавок мін. Бранці напливають постійно. На південний схід від Бережан вилягали ся бої не дуже завзяті. Протягом боїв в тій околици в дни 1. липня взяли ми в неволю 2200 жовнірів і 53 офіцирів. На прочім фронті карабіновий огонь.

Львів 5. липня 1917

Подаючи низше ряд вісток про дальший розвиток українсько-російських відносин, стрічаємось із самозрозумілими у публіцистиці домаганями: впорядкувати сі вістки річево і дати їх оцінку з національно політичного погляду. Та виконанє того домаганя нині важче, ніж коли небудь в иншім часі і супроти яких небудь инших подій. Важке воно нетільки тому, що кождий тон оцінки, будь він додатний чи відємний, викликає нині могучий чутєво-політичний і розумово-політичний відгомін у втомлених серцях і умах українського громадянства в Австрії,—і нетільки тому, що кидані навіть з легкої руки на газетний папір наші оцінки закордонних подій майже в ту мить підхоплюють ся сторонніми органами по сім і по тім боці кордону й використовують ся кождим по свойому, переважно не в користь української справи,—а рівно й тому, що про київсько петроградські події доходять до нас звістки пізно тай пересіяні через два сита, одно петроградське, друге австрійсько-німецьке. Що серед таких відносин свідомий своєї одвічальности львівський український публіцист повинен говорити про Україну і Росію тільки дуже обережно і з всесторонними застереженями, здержуючись від усякої спокуси сензаційних формул і наголовків, се річ елементарного громадянського такту і обовязку.

За річ певну треба приняти, що спір між Центральною Українською Радою, котра в'єдинює в тобі звязані безумовною солідарністю представництва всіх українських областий і партій, і котра є безперечно найповажнійшою і найвпливовійшою політичною організацією на цілім українськім півдни Росії, з одної сторони і тимчасовим російським правительством з другої сторони — нетільки не втихає, а навпаки — що спір сей заострюєть ся що раз більше. Тимчасове російське правительство в Петрограді тай робітницько жовнірська рада всіми способами опирають ся здійсненю того начального домаганя українського народу, яке висловлюєть ся у формі: повної автономії і самоуправи з'єдиненої України. Замість того петроградські централісти пропонують якусь обмежену національну „автономію", „обмеженість" якої близше не означена, та про зміст якої можна робити деякі висновки на підставі „великодушної" заяви тимч. правительства про признанє прав язикових, з застереженєм прав державної мови для мови російської. Так, наче-би житє нації мало і могло виповняти ся виконуванєм язикових прав!

До яких розмірів дійшов спір українсько-російський і в яких формах він виявляєть ся нині, про се нічого певного сказати не можна. Деякі познаки позваляють нам робити здогад, що демократична петроградська революційна власть схильна хопитись демагогічних метод у поборюваню українського автономізму. Такі факти, як відклик петроградських властий до „людности" українських земель, в якій малюєть ся образ „загину" її разом із загином Росії, тай рішенє післати на Україну окрему комісію „з найпопулярнійших" одиниць задля безпосередного пізнаня відносин (читай: задля агітації в дусі петроградських централістів), такі факти показують, що тимч. правительство і його прихильники пробують обминути Центральну Українську Раду, як представницю України, а натомість силкують ся—„способом" добре відомим і основно скомпромітованим також у польській практиці супроти галицьких Українців—звернутись до українських мас „безпосередно", себто всіми засобами демагогічної агітації. Коли воно справді так, то се знак, як зле петроградські „демократи" орієнтують ся в тім основнім національнім перевороті, який доконав ся в українських масах до їх найглибших глибин. Недалекий час навчить їх, як дуже вони помиляли ся. Бо український селянин і робітник на цілім просторі України нині національно свідомі, а з'осібна вони вповні свідомі того противенства, яке ділить Україну від московщини і російського централізму.

Явище замітне, хоча й не несподіване, що соціялістично радикальне тимч. правительство має на точці поборюваня українського автономізму горячу поміч в органах, які наа загал стоять в опозиції до нього: в „Рѣчи" і в „Нов ім Времени". Централісти червоної барви зійшли ся в українській справі з централістами кадетськими і націоналістично реакційними. Mutatis mutandis: се дуже знаменне продовжуванє націоналістичної політики недавно усуненого старого режіму! Одні в імени „єдиної, неділимої і т. п." Росії, другі в імени демократично соціялістичного централізму. В результаті виходить на одно — московський централізм має володіти над Україною.

Те продовжуванє противукраїнських метод старого режіму в нинішну хвилю йде так далеко, що не сором петроградським централістам відгрівати тепер навіть закиди про „австрійську" чи „німецьку" „інтригу", яка українством хоче розбити Росію.

На петроградсько київський, російсько український спір можемо глядіти з повним супокоєм і з твердою певністю, що покінчить ся він скорше чи пізнійше оконечною перемогою української сторони. Лявіна котить ся і не спинять її перегороди які їй ставлять тимчасові петроградські володарі. В рамах великої російської світової історії Україна мусить одержати повноту прав своєї національної державности — рівну тій, яка припаде в участи державности московського елементу на московській етнічній области. Се прийде, і инакше воно бути не може. Щоби воно доконалось зовсім гладко, без спору з російсько московським централізмом, сього ніхто тямучий не сподівав ся. І саме огляд на неминучість сього спору був одною із тих політичних рацій, які подиктували австрійській українській політиці програму будованя для нашої части українського народу будучности в границях відновленої Австрії (очевидно з виключенєм всяких звязків з Польщею і Поляками). Рація ся містить ся в огляді на потребу „крити плечі", забезпечити українству свобідну будучність і вплив також в австрійській, середно-европейській, наддунайській федерації народів, тай не віддавати цілости українського питаня під абсолютну компетенцію самої тільки одної російської держави з її відсвіженим, традиційним московським централізмом.

Такі міркованя приходить ся нам складати на папір — у горячих днях великої битви в нашій Галичині, серед якої крівавий труд упав також на плечі українського січового стрілецтва...

За українську державність.

Центральна Українська Рада українським правительством?

Українська справа, се під теперішну пору для революційної Росії питанє перворядної ваги. Після несповнених обітниць тимчасового правительства прийшла черга на клевети, доноси і погрози російської преси. Найбільше гніву, очевидно викликала чутка про заяву Української Центральної Ради, якою—мовляв — Рада проголосила независимість України, а себе українським правителкством. Автентичного тексту згаданої заяви ми доси не маємо і мабуть нарочно не оголошує його урядова петроградська агенція. Про її зміст можемо тільки догадувати ся з полеміки, яку розвела петроградська і київська преса російська, виступаючи різко проти Центральної Української Ради. З тих голосів преси виходилоби, що Центральна Українська Рада проголосила независимість України, а себе признала українським правительством.

Донос пресового бюра антанту.

Від нікчемних доносів починає петроградська урядова кореспонденція антанту, яка розіслала от ту депешу: „Київська преса осуджує

українську заяву про самостійність України та вказує на те, що таку заяву готовили ще в марті особи, які стояли на австрійській службі з припорученєм, щоби вести шпіонажу в Росії.

Протести російської преси.

З голосів російської преси в справі згаданої відозви найзамітнійші виводи „Рѣчи" і „Нового Времени". „Рѣчь" вважає проклямацію лихим жартом, а в найгіршім случаю одною з німецьких проб, щоби розбити на кусні Росію. У відозві говорить ся, що правда — пише „Рѣчь — про те, що Україна не бажає зривати з Росією та предложить будучим російським установчим зборам проєкт закона про відношенє України до Росії, та однак остає незаперечним факт, що так звана Українська Національна Рада виповіла послух тимчасовому правительству і сама себе установила правительством. Будучність виявить, чи тимчасове правительство, яке справило ся з гуртком большевиків, збереже Росію перед розбитєм, яке почало ся. Тимчасове правительство буде безумовно мусіло хопити ся засобів сили проти Українців, які хотять тепер виконати те, чого не могли досі осягнути Німці.

„Новое Время" силкуєть ся бути холоднокровним і добросердним. Українці — мовляв — не будуть такі лихі, щоби... Свою злобу і жах закриває „Новое Время" час від часу іронією і висловлює надію, що Тимчасовому Правительству удасть ся вкінци без поважних втрат вийти з сліпої вулиці, куди його загнало українське питанє.

Становище робітницько-жовнірської ради.

По донесеням із Стокгольму теперішним спором між Україною і Росією займав ся теж конгрес робітницько-жовнірських рад. Референт справи Войтинський виступив на конгресі гостро проти сепаратистичних змагань поодиноких націй та проти домаганя, щоби були виставлені національні армії.

Належну відправу дали референтови представники Українців Михальський і Ткаченко, який до недавна з припорученя Центральної Української Ради пробував в Стокгольмі як інформатор чужинців про українські правно державні домаганя. Оба українські речники напятнували тактику робітницької ради в справах національностий, як противну демократії та домагали ся безпроволочної згоди конгреса на утворенє українських шкіл і виставленє українських полків. Поки що успіх виступів українських представників був сей, що фракція інтернаціоналістів заявила ся за повною автономією України.

На Україну виїзджає окрема правительственна комісія.

Петроградська Телеграфічна Агенція доносить: „Тимчасове правительство рішило вислати на Україну окрему комісію, яка на місци має пізнати положенє. Комісія буде складати ся з найпопулярнійших одиниць і найчільнійших представників політичних партій і організацій".

Московські козаки проти українських козаків.

Пет. Агенція доносить 3. с. м.: Всеросійський козацький з'їзд ухвалив між ин. резолюцію, в котрій сказано, що автономія України загрожує єдність держави; супроти сього козаки заявляють, що будуть усіми силами попирати всі „міри правительства" в сій справі.

(Коли мова про постанови козацького з'їзду проки автономії України, то очевидно се постанови московської більшости з'їзду; бо українські козаки, з'осібна ж кубанські, заявили ся за українською автономією. — Ред. „Діла").

Державна Рада.

(Телеграма ц. к. Кореспонденційного Бюра).

Відень, 5. липня 1917.

На вчерашнім засіданю промовляв пос. Ліберман, полемізуючи з замітами, які піднесено проти Поляків в Палаті панів.

Між иншими пос. Север поставив внесенє в справі утвореня комісії для провіреня всіх жалоб на поведенє з жовнірами і їх прокормлюванє та в справі виміру і виплати належитостий за воєнні чинитьби.

Парляментарні справи.

Від нашого дописувателя.

Відень, 3. липня 1917.

Цісарська амнестія викликала серед Славян, головно серед Чехів, сильне вражінє. Коли президент міністрів д-р Зайдлер відчитував текст, з німецьких лав роздавали ся голоси неодобреня, на що Чехи, полудневі Славяни, Українці і деякі Поляки відповідали контрдемонстрацією. Більше всіх ремствував пан Вольф, що свому навдоволеню дав драстичний вираз, опрокинувши столик, який перед ним стояв. Буджетова дебата, яка в палаті панів довела до заостреня національних пристрастий, найшла сильний відгомін. До річи додам, що промова п. Барвінського в палаті панів, який на німецькі обвинуваченя і злобні натяки архиепископа Теодоровича не здобув ся на ніяку достатну відповідь, викликала серед української громади у Відни прикре вражінє. Загальна думка є та, що українська парляментарна репрезентація поповнила велику похибку, пропонуючи під себе п. Барвінського, не подбавши передтим, аби крім п. Барвінського покликано ще бодай двох-трьох инших Українців до палати панів. А се було зовсім можливе, тільки треба було сю справу в своїм часі і відповідно припильнувати.

Підчас промов управителя міністерства юстиції і чеського соціяліста д-ра Вінтера а потім підчас виводів посла Дністрянського, посол Будзиновський, що повернув вчера зі своєї мандрівки по галицьких повітах до парляменту, кількома дотепними „цвішенруфами" звернув увагу присутних на галицьку нужду.

•

Заходам посла Райцеса треба в великій мірі завдячувати, що Палата послів вибрала комісію виселенців. Прикро, що ініціятива не вийшла від У. П. Р. Виконуючий виділ отсеї комісії, до якого зі східної Галичини належить посли д-р Бачинський, Райцес, д-р Гальбан і Лясоцький, випрацював проєкт, який комісією скоро буде предложений Палаті на повнім засіданю. Посол Райцес був на стільки чемний, що уділив в тій справі Вашому співробітникови ось які інформації:

Евакуованє, яке до сеї пори спричинило стільки горя і невдоволеня серед населеня в Галичині, буде управильнене. Виконуючий комітет комісії виселенців (Exekutive des Flüchtlingsausschusses) поставить в Палаті внесенє, щоби в будучности виселенці були хвилево приміщені не в бараках а т. зв. „Sammelniederlassungen" в цивільно-адміністраційній дорозі. Держава зобовязана дбати про достаточне виживленє виселенців і про здорові санітарні відносини, а на бажанє поодиноких родин старати ся як о найскорійше приміщенє евакуованих в громадах (селах). Запомоги мають бути підвисшені з 1 кор. 50 сот. на дві корони для кожкого виселенця. По упливі шістьох місяців мають отсі запомоги бути відповідно підвисшені. Громади зобовязані при переведеню сего закона іти на стрічу інтересам виселенців. Посол Райцес поставив внесенє: Взиваєть ся правительство, строго розслідити, які власти за поповнені в безпарляментарнім часі незаконні ограниченя особистої свободи виселенців поносять відвічальність і повідомити про се як найскорше палату послів. Референти комісії виступлять вже в однім з найблизших засідань з відповідними внесенями.

Подавайте стару адресу!

Майже щоденно містимо отсю просьбу у „Ділі", а проте коли хто з Вп. Передплатників зміняє місце побуту, то звичайно не подає попередної адреси. Передовсім Передплатники з полевих почт (Фельдпост-ів) майже ніколи не дають при зміні адреси послідного фельдпосту. А ми при найліпшій волі не можемо доти перевести зміни, доки не маємо докладної попередної адреси. У нас „картотека" є уложена після почт, а не назвищ передплатників. Щоб уминути нарікань просимо при зміні на НОВУ, подавати і попередну (стару адресу), — — —

або

залучити опаску і написати рівночасно нову — — — — — — адресу. — — — — — —

В переписці з нами все прошу подавати число, яке є видруковане на опасці.

Адміністрація „ДІЛА".

Виданя Наукового Товариства ім. Шевченка з часу війни.

(Конець.)

Збірник фільольоґічної секції Наукового Товариства ім. Шевченка. Т. XVII і XVIII. *Львівська духовна семинарія в часах Маркіяна Шашкевича* (1829—1843). Написав д-р Кирило Студинський. Львів, 1916. (Ст. VIII + CCLX + 416, 8°. Ціна 8 кор. Отся обємиста книга містить 236 актів львівської духовної семинарії, їх спис, показчик осіб і місцевостий та простору розвідку, в якій автор описує старий будинок семинарії, подає плян фільософічних і богословських наук, описує харч, конспірації між питомцями і народовецький рух, процес Д. Гречанського й товаришів, ревізії книжок, дисциплінарні справи й инше. В розвідці поміщений ряд портретів визначних сучасних діячів. Обі книжки, отся й попередна, не тільки зближують ся до себе темами, але й доповняють ся. Наше духовенство і ті світські інтелігенти, що звязані з духовенством родинними або якими иншими звязками, знайдуть в обох книжках богато епізодів, що безпосередно або бодай посередно будуть їх дотихати, тому повинні познайомити ся з їх змістом.

Збірник математично-природописно лікарської секції Наукового Товариства ім. Шевченка. Том XVII. У Львові, 1916. Ст. 114, 8°. Ціна 2 кор. Отся книжка містить спеціяльні праці чотирох авторів: д-ра Володимира Кучера про електромагнетичну теорію лучистого тисненя, д-ра Романа Цегельського про магнетизм, д-ра Нестора Гаморака про продиховий апарат у ростин та одну в німецькій мові — д-ра Василя Каліцуна.

Етноґрафічний Збірник. Видає етнографічна комісія Наукового Товариства ім. Шевченка. Том XXXVII—XXXVIII. *Українські народні байки* (звіринний епос). Том I—II. Зібрав Володимир Гнатюк. У Львові, 1916. Ст. LVI + 560, 8°. Ціна 8 кор.

В отсій книжці маємо найбільшу, відому доси в фолькльорі, збірку байок. Усіх оповідань є рівно 400, а з того 327 припадає на такі, при яких не наведено варіянтів. Вся збірка розділена на вісім громад, які представляють 69 звіринних пород. Між оповіданями є богато таких, які визначають ся вповні артистичним викінченєм, незвичайно докладною обсервацією та тонкою психольоґією. Вони дають знамениту лектуру для малого і старого, для простого чоловіка і високо-освіченого, для пересічного інтелігента і ученого спеціяліста. Збірку попереджує передмова, в якій автор вияснює і усталює термінольоґію байки, вказує на її глубоку старинність, що сягає кількох тисяч літ назад, на що наводить численні докази та говорить про дотеперішні досліди над байкою взагалі і над українською зокрема.

Матеріяли до української етнольоґії. Видає етнографічна комісія Наук. Тов. ім. Шевченка. Т. XVI. VVII. *Мельодії українських народніх пісень з Поділя і Холмщини*, зібрані Л. Плосайкевичом і Я. Сенчиком. Під редакцією Ст. Людкевича, з передмовою Філ. Колесси. У Львові, 1916. Ст. XXII + 108, 8°. Ціна 4 кор. — В отсій збірці надруковано 132 мельодії пісень, коли редактора, д-ра С. Людкевича, покликано на війну, на якій він попав у полон у Перемишли. Що стало ся з дальшою частиною рукопису, на разі не відомо. Аби видрукована частина не лежала, постановлено випустити її окремо, при чім д. Ф. Колесса написав до неї передмову п. н. „Про музичну форму україн. народніх пісень з Поділя, Холмщини й Підляся". Збірка ся тепер, хоч як спеціяльна, дуже актуальна, бо дає найкрасший доказ, що Холмщина й Підлясє також українська земля, як Галичина, та що з неї ніяк нам резиґнувати не можна.

Хроніка Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові. Ч. 56, вип. IV. за 1913 р. Львів, 1915. Ст. 36, 8°. Ціна 30 сот. — Ч. 57, вип. I. за 1914 р. Львів, 1916 Ст. 64, 8° Ціна 1 кор. — Ч. 58—59, вип. II—III. за 1917 р. Львів, 1917. Ст. 56, 8°. Ціна 30 сот. Отсі хроніки містять справоздання з діяльности товариства ще з передвоєнних часів, а остатня обіймає й перший місяць війни.

Chronik der ukrainischen Sevcenko Gesellschaft der Wissenschaften in Lemberg. N. 56, Heft IV. Львів, 1916. Ст. 42, 8°. Ціна 30 сот. — N. 57, Heft I. Львів, 1017. Ст. 54, 8°. Ціна 1 кор. Те саме виданє, що попереднє, для інформації чужинців.

При помочи Наук. Тов. ім. Шевченка вийшла ще книжка:

Taras Schewtschenko. Ein ukrainischen Dichterleben. Literarische studie von D-r. Alfred Jensen. Wien. 1916. Ст. XVIII + 158, 8°. Ціна 5 кор.

В отсій книжці змальовує шведський учений славіст перший раз перед чужинцями у всій величи стать нашого поета, його долю, його творчість і значінє. Так гарно, приступно і всесторонно та з таким зрозумінєм річи написав ще жаден чужинець про Т. Шевченка. Можна твердити, що аж книжка А. Єнзена введе нашого поета в круг світової літератури. Вона заслугує також вповні на те, щоби її перекладено та видано і в нашій мові. Книжка зробила би велику прислугу особливо молодіжи, яка відчуває брак подібної праці.

м. р.

НОВИНКИ.

Львів, 5 липня 1917.

— **Справа повороту пос. Т. Окуневського і тов.** В справі повороту пп. Теофіля Окуневського, Михайла Петрицького і Тимотея Старуха — як доносять віденські дневники — заходився президія Палати послів в міністерстві заграничних справ. Царське правительство відмовляло ся від дозволу на поворот згаданих послів тому, що за них не було кого вимінять. Після обнята уряду міністра заграничних справ гр. Черніном, а ще перед скликанем Державної Ради У. П. Р. поновила ті заходи. Гр. Чернін відніс ся до тої справи прихильно та передав дотичне прошенє через еспанське посольство. Дня 3. с. м. одержав д р Сільвестер картку Червоного Хреста від д ра Окуневського, в якій він просить, щоби йому уможливлено поворот. Картка має дату 8 цьвітня 1917 р. і в ній пише д-р Окуневський, який вважає ще д ра Сільвестра президентом Палати послів: „З приводу скликання парляменту я прошу Вас. за посередництвом компетентних властий виєднати для мене дозвіл на поворот до Відня. З особливим поважанєм. Д р Окуневський". Сю картку передав д р Сільвестер У. П. Р.

— **З нагоди смерти бл. п. Ярослава Весоловського** зложили в редакції „Діла" д р Стефан Баран і д р Альфред Говикович по 50 К, разом 100 К, на фонд українських журналістів імени Ярослава Весоловського.

— **З львівського „Бояна".** Тому, що реченець повороту Митрополита доси не відомий, відкладає ся проби в „Бояні" на пізнійше. Просить ся однак всіх співаків, щоби з хвилею виїзду зі Львова вислали на адресу „Бояна" Шашкевича 5, повідомленє про свою нову адресу, аби в разі повороту Митрополита можна було їх безпроволочно о сім візвати.

— Пригадуєть ся, що звичайні загальні збори Товариства українських приватних урядників відбудуть ся в суботу дня 7 липня о год 12. полуд. в салі „Сокола" вул. Руська ч. 20. Важкі хвилі, які ми тепер переживаємо повинні бути сильним товчком до численної участи в зборах. Матеріяльне наше положенє в теперішних воєнних часах вимагає сильної нашої лучности. Застанови, як жити нам серед тих трудних умов. Тож вийдіть ся на вбори як найчисленнійше. — За Виділ: Д. Кучика.

— **Іменованє.** Д-р Григорій Величко, організатор і люстратор філій „Сільського Господаря" і голова секції городничо-садівничої, іменований референтом городництва, садівництва і пасічництва при ц. к. намісництві (Краєвій централи для господарської відбудови Галичини) з осідком у Львові з округом ділання на східну Галичину. Урядує в намісництві, I поверх, від 9—2 год.

— **З університету.** Український публіцист п. Дмитро Донцов одержав у львівськім університеті степень доктора прав.

— **На Червоний Хрест.** Начальний делегат „Червоного Хреста" приділений до кватерункової команди 2. Армії, Е. Сімон, одержав виказані отсе датки на „Червоний Хрест" та переслав їх на місце призначення, за що складає Товариство „Червоного Хреста" сердечну подяку. Добровільні датки зложили в коронах і сотиках: Г. Мандель Львів 200, підпор. Йосиф Кравяріх 120, Санітарна група Заряду полевого транспорту 100, Офіцирська кухня полевого шпиталя ч. 506 96 69, Амбуляторія дентистична 2. Армії 80, Кольона возів моторових 2. Армії 52, Рудольф Вайнреб 51 98, Макс Віксель і Син 50, Робітня моторів 2. Армії 34, Штабова компанія 2. Армії 26·32, підпор. Алексіндра 14·80, пор. Бартох 12, Гофсаттлер Станислав 10, пор. д-р Шекелі 3, пор. д р Кутельвашер 2, разом 852·79.

— **По 10 ій битві над Сочею.** Нам пишуть: Просимо о поміщенє імен, відзначених підчас 10 битви над Сочею, вояків Українців, які служать в угорськім полку Відзначені срібною медалею I кл.: Олійник Павло, Грець Павло. Срібною медалею II кл.: Богач Тома, Іванишин Іван, Бояновський Георг, Бабій Теодор, Гавришко Войцех, Ястжембський Іван. Бронзовою медалею хоробрости: Замінський Стефан, Малиновський Андрій, Косяк Василь, Щерба Антін, Кущак Петро, Андрусяк Андрій, Сеннин Теодор, Кісь Петро, Юрків Михайло, Здеба Теодор, Васів Михайло, Конечний Іван, Скриник Дмитро, Зубаль Тома, Щипка Франц, Дрозд Петро, Світанський Микола.

— **Концерт в честь Шевченка у Відні.** Дня 7. с. м. о 7 год. вечером буде в середній салі „Konzerthaus" у Відні (III. Lothringerstrasse) великий концерт в честь Т. Шевченка. В уладженю концерту беруть участь усі українські товариства у Відні.

ІВАНОВИ ФРАНКОВИ

Складки на монумент-портрет приймає Краєвий Союз Кредитовий у Львові, — число книжочки щадничої 4.000.

ОПОВІСТКИ.

Пятниця, 6. липня 1917.

Нині: греко-кат.: Агрипіни муч. — римо-кат.: Ісаї прор.

Завтра: греко-кат.: Розд. Ів. Кр. — римо-кат.: Ів. і Пульхерії.

— **В неділю 8 червня** о 5. годині по полудни відбудуть ся товариські сходини „Сокола III" вул. Городецька ч. 95 в школі Гриченка: Нарада над відновленєм сокільського життя і обговоренє справи привитання графа митрополити Шептицького. Гаразд! — Старшина Сокола III. 472 2—2

— **Відділ Краєвого Союза господарсько торговельних Спілок:** Спілка для збуту овочів і ярин, заєстроване сговарищенє з обмеженою порукою у Львові, вул. Зіморовича ч. 20. Бюро і склеп вул. Трибунальська ч. 1. Сею дорогою звертаєть ся Управа Спілки до всіх наших продуцентів овочів, ярин, меду, воску, а також до тих, що збирають малини, ожини, гогоджи і гриби, щоби доставляли всі ті продукти нашій Спілці до дальшої продажі і до перерібки. Спілка платить за сі артикули торгові ціни того дня, котрого вони були доставлені. Всечеснійших отців, Впов. управителів шкіл і господарів з околиць Львова просить Управа доставляти до склепу Спілки: салату, огірки, моркву, петрушку, молодий горох, молоду фасолю і картофлі, черешні, вишні, порічки. Сі артикули купує склеп що дня і у всякій скількости.

СКЛАДАЙТЕ НА ФОНД ім. МИТР. А. ШЕПТИЦЬКОГО ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СИРІТ!

З концертової салі.

Рік шкільний у вищім музичнім Інституті ім. Миколи Лисенка у Львові закінчив ся в суботу 30. червня 1917. концертом елевів того інституту. Ми були свідками поступу, який з сім році зробили вихованки на поли музики, та старання і праці Дирекції й сил учительських, котрі в такім тяжкім часі зуміли удержати рівень науки, на належній висоті. На кождім кроці видно то зрозуміне своєї задачі педагогічної, усюди спокій і будженє замилованя у молодіжи до тої прегарної штуки. А не таке воно легке...

Виконанє програми концерту було на загал гарне. Кождий з учеників підніс нам найгарнійшу цвітку, яку в своїм цвітнику плекав, а чи то був лиш пізьний блаваток, чи чудна теплична рожа, ми їх з вдоволенєм приняли.

Програма концерту була уложена старанно і так дібрана, що мимо своїх 12 точок занимала слухача без утоми до самого кінця. Переважну часть заняли продукції фортепіянові, а заступлена була виключно музика клясична. Шуман, Моцарт, Мендельзон та Чайковський прийшли до слова і засвідчили, як високо їх в тім інституті цінять і плекають. У всіх тих продукціях видно було сумлінне опрацьованє, зрозуміне духа композиції та дискрецію, котра в міру темпераменту артиста відповідно проявлялась. Сторона технічна виконання була у всіх бездоганна.

У виконаню композицій Шумана п. Іриною Макухівною, як також Моцарта п. Дарією Бандрівською замітна була ще сильно інтуіція учителя, та всеж богато в обох молодих пяністок було ніжности та сердечного тепла, вложених в гру виконавщими; особливо переходи у Моцарта з меляхолійного настрою в веселий були добре підмічені та з'ображені. Богато свободи в інтерпретації і широкого розмаху побіч техніки проявили п. Ірина Негребецька та пп. Лев Туркевич і Богдан Дрималик. У них музика перейшла вже в кість і кров, вони розкошувались нею і ми з ними. Особливо п. Дрималик виконанєм Чайковського „Варіяції" справив нам духовий пир. Здвигна отже була та реклямова зміна декорації.

Симпатичну пару скрипаків запрезентували нам інститут в п. Катрі Гладиловичівній та п. Романі Криштальським. Знаю їх давнійше. Гра їх вийшла поза рамі ученицьких продукцій. Много неможливого горяча в салі виконанє концерту a dur Моцарта п. Гладиловичівною було мистецьке. Чиста інтонація, легкий перехід пасажів, повний, мягкий тон та добре понятий дух будьщобудь тяжкої композиції се велькі плюси гри панни Катрі. Все вище сказане відносить ся і до п. Криштальського з додатком, що у него техніка значно ліпше розвинена. Слухаючи їх гри, пригадав я собі давну, добру традицію скрипаків віденської консерваторії і проф. Гріна.

Остались ще вокальні продукції. Про культуру співу у нас можна сказати, що вона ще в діточих черевичках, бо взагалі, мимо великої скількости матеріялу голосового, дотепер дуже незначна частина молодіжи плекала науку співу — не говорю, для хліба, а так, для себе. У нас є богато співаків з Божою іскрою, та без всякої серіозної науки, а часто такий талант заблисне як метеор, тай згасне непомічений ніким.

І в тій области інститут муз. робить богато. Рік за роком стрічаємо все більше число учеників співу і в кінци з настанем спокійних часів і на тім полі змінить ся богато на ліпше. З огляду на се не можемо мати тепер великих вимог.

Як в попередних, так і в сій части програми переважав гарний пол. Голоси всі свіжі, молоді, з ріжними забарвленями і об'ємами, більше або менше вишколені, але симпатичні. Найбільшей металю безперечно посідає голос п. Ірини Туркевичівни. Голос її великий, з природи добре поставлений, музикальність розвинена. Пильна праця над собою позволить їй осягнути знамениті результати. Виконанє нею пісни Ніжанковського: „Минули літа молодії" вийшло не зовсім щасливо — їзза трьох співачки та характеру тої трохи бомбастичної композиції, котра співакови не дає спромоги розвинути свого знання. Панна Олена Дмитрашівна заспівала арію з опери Моцарта: „Весіле Фігара" — гарно, но трохи за широко і повільно. Голос її дещо матовий, не великий та рівний з гарними середними і долішними тонами, інтонація чиста. Ся співачка має темперамент і т. зв. „перчик" сценічний, властивий добрим субретам, а що головно, вимовляє слова ясно та зрозуміло, чого на жаль всім иншим співачкам недостає. Пісня Барвінського „Косарі" у виконаню п. Дмитрашівни дуже подобали ся.

Арію з опери Монюшка: „Галька" відспівала п. Марія Поповичівна зовсім удачно. Голос її вже вишколений, сягає з легкостю найвищих тонів, інтонація чиста. Співачка має наклін (часом некорисний) атакования в октавах найвищих нот відразу фортіссімо. Принагідно замічу, що більшість співачок того концерту не приняє mezzo forte, лиш вагаєсь між piano a fortissimo. Чому? Адже підставою співання є власне mezzo forte, а тінювание іде в одну або другу сторону.

П. Ольга Завадзька відспівала арію з опери Аркаса „Катерина" і Людкевича пісню: „Піду від вас" — гарно. В її співі було богато чутя та ніжности, фразованє дискретне, голос звучав чисто, легко та принадно, та — коби не та дикція! А чейже вокалізація є альфою і омегою науки співу.

П. Степан Семань, одинокий співак в тім концерті, є ще для нас „незаписаною картою", тому задержимо його в евіденції на будуче. Пісні Барвінського: „Косарі" і Людкевича: „Піду від вас" — гарні та ефектовні, надають ся на концерти.

Публики було много і з заінтересованєм слухала продукцій не щадячи молодим артистам оплесків, як нагороди і заохоти до дальшої праці.

Ігнатій Козак.

АДРЕСА: Hauptkasse der Zentralleitung der Ukrainischen Legion WIEN, VIII. LEDERERGASSE 30

ПРОСИМО НА СЮ АДРЕСУ СЛАТИ ЛИСТИ І ДАТКИ НА СТРІЛЕЦЬКІ ЦІЛІ.

21—7

ГЛЯДАЮТЬ СВОЇХ.

Анастазия Назарович з Грабковець, пов. Зборів, тепер Городок Ягайловський, передм. Застав'ське, шукає брата Яцка Цевкушина з Метенева, і мужа Антона Назаревича. 470 —4

Ада з Василь (кликали Васильку) Дмитрів 7 Втік з дому в липни 1914, був 3 тижні 1914 в Угровиві серде завідтам подія ся, не знати. Мав 13 літ, тепер 15; вивький, бльондин, твар округла, повна, очи бурі, передний верхний зуб один на другім, на лівій коло бічної кістки чорна плама як горох. Сильний, здоровий, веселий, непосидючий. Письмо українське трошка инде вжив. Молитви українські вміє. Хто знає що, прошу напмсати до батька: Юрко Дмитрів, Вербовці, п. Рожнітів, або до свящ. Михайла Кіта, Н вищі к Калуша. Труд кождому буде винагороджений. 479 2—3

Хто знав би де находить ся Василь Турко урядник банку с[ільс]кий в Косова коло Коломиї покликаний до війська в 1914 р. зволить ласкаво донести Вофії Фрішман, Кайзліна, в Фірайта 480 2—7

Рух поїздів у Львові

пажний від 1. червня 1917. аж до відкликання.

(Час середньо европейський: від 1. червня до 1. вересня 1917. час літний).

Відходять з Львова до	Приходять до Львова з
Кракова: [7·30], † 8·40, 8·55, [3·10], 6·05 6·20, †9·55, 10·10.	Кракова: 10·05, [1·45], 6·45, †9·00, 9·15, 9·50, †5·05, 5·20.
Золочева: 8·20, 10·53, [2·30], †7·13, 11·13.	Золочева: 5·52, 12·12, [2·20], 5·15, 8·52.
Стрия: 8·25, 4·55, 10·46.	Стрия: 5·51, 9·35, 9·05
Лавочного: 7·20.	Лавочного: 7·10.
Самбора: 9·05	Самбора: 8·30.
Сянок: 8·45	Сянок: 10·15.
Рави руської: 2·20*, 9·30, 4·44.	Рави руської: 6·42, 4·35, 8·18*
Сокаля: [8·55]-, [8·10]:	Сокаля: [9·45]:, [9·45]-
Яворова: 9·10**, 4·20.	Яворова: 8·45, 3·48**
Підгаєць: 8·33, 3·00, 1·33.	Підгаєць: 5·32, 1·40, 7·32.
Стоянова: 12·13, 7·53, 3·15	Стоянова: 6·12, 1·00, 7·52
Ходорова: 8·30, [2·30], 11·20.	Ходорова: 6·45, 1·10, 8·10.

† звичайні поїзди виключно для військових.
* до Брюхович, згадано в Брюховичі.
** Явора в Клепарова, згадано з Явора до Клепарова - через Рави руську.
з через Сапіжанку.

Увага: Нічна пара від 6·00 вечером до 5·22 рано означена підчеркненим мінут. Поспішні поїзди означені [ ].

Ті дани поїзди ходять тільки умовно, на случаї руху в огляду на взяті воєнними шляхів військом буде можливим. На випадок спізнення поїзду як також при опізненю получення не присługує подорожним право жадати відшкодування.

Оголошення.

ПОЧЕКАЙТЕ НІ

рекомендує певно спеціальний пудер „Cleave", пакет за 1·20 К. На пропозицію висилаю тільки за попереднім надісланням належитости 1·40 К. на порто. — Одиноке заступство

S. FEDER, — Львів, Сикстуська ч. 7.

279 55—66

Техніка буд вельний 14 літ практики будівельної бюрократії — глядить заняття. Докладні оферти під „Техніка" до адміністрації. 478 2—3

Jungge Dame Reichsd. sucht Aufenth. i. ukrainisch. Familie (aufs Land o. Pfarrha) zw Erlernung der ukr. Sprache (1 Jahr) Selb. wurde i. d Erziehung d. Kinder und i Haushalte behilfl sein. Musikaliach Weit. Vereinbg. u. Zuschr erbeten an H Mitterlechner, Lehrerin, Breslau 8 Wolfswinkel 474 3—6

Інтелігентна жінка з родини священичої, в середнім віці, розуміюча ся добре на господарстві домашнім, кухні і шитю, приймє заняте на селі. Льокалі зголошення в Адміністрації „Діла". 481 2—3

Люстратора спілок

приймє сейчас

КРАЄВИЙ СОЮЗ

Господарсько-Торговельних Спілок

Львів, вул. Зіморовича ч. 20

Кандидати нехай зголошують ся письменно з відписами свідоцтв і подають жадання що до платні і діл. VI 3—3

Получаємо з землями наш місячний орган

„Ukrainische Korrespondenz"

Видавець:
Президент З. У. Ради Д-р Кость Левицький.
Відповідальна редактор:
Посол Володимир Сінгалевич.

Виходить чотири рази на місяць. Рік видання 4. Ріжна передплата виносить 12 К, піврічна 6 К, ціна поодинокого числа 40 сот. Адреса редакції і адміністрації: Wien, VIII. Josefstädterstrasse 43 8.

Приймаєть ся передплата на

„Вістник Союза Визволеня України",

Виходить що тижня в неділю, в розмірі 16 сторін великого формату, в ілюстрациями рік видання IV.

Річна передплата виносить 15 кор. (15 марок, 6 рублів, 3 долярів), піврічна 8 кор. (8 марок, 3 рублі). На Італьяни 4 кор. 50 сот. (4 мар. 50 фен., 1 руб. 75 коп.).

Ціна поодиноких чисел 40 сот. (40 фен., 15 коп.)

Вістник Союза Визволеня України є часописсюбезпартійною і стоїть на становищи самостійницькім, всеукраїнськім.

Крім статей на теми біжучого політичного життя і богатої хроніки в житі Росії, російської України і найважнійших областий російської України, Вістник богато місця уділяє творам красного письменства, справам Українських Січових Стрільців і проч.

В Вістнику містять ся правильно огляди голосів чужої преси та реферують ся книжкові видани про українську справу а також поетичні огляди воєнних і політичних подій.

Адреса редакції і адміністрації часописи: **Wien VIII. Josefstädterstr. 79. Tür 6.**
Конто почтової щадниці 107090. 8—1

ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

Спілка акційна у Львові

(ул. Підвале 7)

Акційний капітал	К 1,364.000
Резерви	К 336.000
Власний маєток К	1,700.000

На основі Найвисшого уповажнення — міністерство внутрішних справ в порозумінню з міністерствами скарбу і справедливости затвердило рескриптом в 25. мая 1917. поширене діяльности Банку.

На тій основі Земельний Банк Гіпотечний

Уділює гіпотечні позички до сплати в дрібних ратах; векслеві позички (ескомт векслів) та позички на підклад цінних паперів;

Купує і продає певні партії папери, дає на них вкладні листи і сталі кредити;

Приймає вкладки і оборотовує їх від слідуючого будного дня по вложеню до дня виплати; волит ножна довершувати без коштів чеками, які Банк розсилає на бажане;

Міняє заграничні гроші, банкноти і виплачує всякі купони;

Посередничить в купні і продажі, т. є. на замовлене купує і на поручене продає комісово всякі ефекти, наради, машини, товари та земельні посілости;

Основує і заводить габоробські, промислові і инші підприємства (також спілкові);

Приймає в переховок вартні папери і дорогоцінности та вкладує ними.

Всякі банкові приручення переводить під найкорисніїшими умовами. 728 31—?

Одиноке українське

Тов. взаїмних обезпечень на житє і вани

II. 26—?

„КАРПАТІЯ"

Почесний президент Його Ексцеленція митрополит граф Шептицький.

Товариство оперте на взаїмности, а через се зиски припадають самим членам.

Ручить вже по трех літах неспорнівість і певність обезпечення.

Показує по трех літах право викупу, а також вже по трех літах уділює позички по низьких відсотках.

У всіх справах звертати ся на адресу:

Львів, — вулиця Руська ч. 18

Години урядові: від 8. до 2.

РУСЬКА ЩАДНИЦЯ

в ПЕРЕМИШЛІ

вулиця Погулянка ч. 3.

Оприймає і виплачує щадничі вклади готівкою всіх входячих урядових. Вклади оприцентовує по 4% починаючи вже від слідуючого дня по дні вложення аж до послідного дня перед днем виплати.

ВКЛАДКИ в „Руській Щадниці" можна уділати особисто в касі товариства, почтовими переказами, грошевими листами, чеками почтової щадниці, від Дирекції Щадниці за можне безплатно постарана. І в філіях банку австро-угорського на рахунок „Руської Щадниці".

Уділює позички: а) гіпотечні платимі в рівнима амортизаційними ратами на проміжок від 10—45 літ по вибору довжинного; б) на заставу ефектів, і на есконт векслів. Справи позичок кождої години можливо уладити.

Посередничать у внесенню позичок в Краєвім Земельнім кредитовім в Кракові.

Всякі інформації і другі уділює канцелярія „Руської Щадниці" ул. Коснятинка. Народні Дні і свята, подекуди безплатно в годинах урядових від 8—1 год. крові неділь і українських свят.

Після § 14. устави „Руської Щадниці", ревізія щадниці через с. к. міністерство внутрішних справ відбувають ся до вільних пунктарних, фондових і т. п. вкладок, яке отже „Руська Щадниця" гарантує обезпеку. Ш. 52 ?

Помешкання з цілим удержанем в гірській околиці в ріжкове шукаю для одної особи на протяг місяця. Найрадше у священика, де є спокій і недалеко до желізниці. Зголошення К. Я. до Адміністрації. 484 2—3

Спілка для збуту овочів і ярин

Відділ Кр. Союза госп. торг. Спілок у Львові

склеп вул Трибунальска ч. 1.
бюро вул. Зіморовича ч. 20.

купує:

салату, огірки, моркву, петрушку, пивіклові бураки, молоді картофлі, всякі ягоди і всяку садовину. VI. 1—3

Надзвичайні Загальні Збори

філії

Краєвого Товариства „Сільський Господар" в Сяноці

відбудуть ся в пятницю дня 13. липня, о год 3 по полудни, з слідуючим порядком дневним:

1. Звіт з дотеперішної діяльности.
2. Вибір голови.
3. Основане пов. торговельної спілки.
4. Внесеня і інтервеляції.

За Видїл:

о. Ал. Трушевський, заст. голови. Чайковський писар.

485 1—1

„ДНІСТЕР"

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

Львів, ул. Руська ч. 20 (власний дім)

Телефон ч. 788. — Конто Почт. Щадниці ч. 25261.
Жирове конто в Австро-Угорськім Банку

приймає до обезпеченя від огню будинки, хатні і господарські, движимости, меблі, одежу і білизну, збіже в снопах і в верні, худобу і т. п.

Кождий Українець повинен асекурувати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страти, бо достаток одиниці, то добробит цілого народа.

КОЖДИЙ УКРАЇНЕЦЬ ПОВИНЕН АСЕКУРОВАТИ СЯ ТІЛЬКИ В ТОВАРИСТВІ ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

„ДНІСТЕР".

Нема жадного нишого українського Товариства асекураційного від огню, — тільки один

„ДНІСТЕР".

„Дністер" рахує найдешевші оплати за обезпеченя селянських будинків.

„Дністер" звертає кождорічний чистий зиск своїм членам.

„Дністер" оцінює та виплачує шкоди по огні скоро і совісно, а на членів оцінкової комісії запрошує все двох господарів.

„Дністер" дає підмоги українським школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекуровані в „Дністрі" можуть дістати позичку у всіх великих банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер".

Власні фонди „Дністра" виносять з кінцем 1916 року 8,613 829·— корон.

В „Дністрі" можна обезпечати від крадежи з ломом движимости всякого рода, а Товариства кредитові готівку, цінні папери і векслі за дешевою оплатою премії. LA 13—?

Адреса „Дністра": Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР" у Львові, ул. Руська ч. 20. — Адреса для телеграм: „Дністер" — Львів. — Канцелярії Товариства отворені що дня від 8—2 перед пол.

УКРАЇНСЬКА КРАВЧИНЯ — Львів, вул. Гродзицких 9. I. пов. — виконує сукні дамські по умірковних цінах. 13 7

Відповідає за редакцію Д-р ВАСИЛЬ ПАНЕЙКО.

З друкарні „Діла" Львів, Ринок ч. 10.